

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **Alza.cz a.s.**, se sídlem Jankovcova 1522/53, Praha 7, zastoupená Mgr. Pavlem Steinwichtem, advokátem se sídlem U Pergamenky 1522/2, Praha 7, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Štěpánská 796/44, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2018, čj. ČOI 148960/18/O100/1000/18/Bal/Št, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2020, čj. 14 A 8/2019-42,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2020, čj. 14 A 8/2019-42, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 15. 11. 2018, čj. ČOI 148960/18/O100/1000/18/Bal/Št, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 28 570 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Pavla Steinwichta, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 28. 10. 2017 inspektoři České obchodní inspekce, Inspektorátu pro Středočeský kraj a Hl. m. Prahu (dále „správní orgán I. stupně“), v postavení spotřebitelů, navštívili otevřenou provozovnu žalobkyně v Praze 7, kde oslovili přítomné zaměstnance s tím, že mají zájem o koupi flash disku Kingston Data Traveler a ochranného krytu na mobilní telefon Samsung. Zaměstnanci jim sdělili, že je státní svátek, a proto

si objednávky musí spotřebitelé provést sami prostřednictvím volně přístupných počítačů v provozovně. Za pomoci zaměstnanců žalobkyně učinili inspektoři objednávky požadovaných výrobků, potvrzení objednávky, její zaplacení prostřednictvím platebního automatu a následně si ji spolu s doklady o zakoupení na výdejním místě od zaměstnanců vyzvedli. Obdobně inspektoři postupovali i 26. 12. 2017 při nákupu počítačové myši Lenovo N1901. V rámci kontrol nebyla zjištěna přesná rozloha prodejní plochy, neboť nebyl k dispozici žádný doklad k jejímu prokázání. Dle předběžného odhadu však prodejní plocha přesahuje 200 m², což bylo následně potvrzeno žalobkyní dodanou stavební a technickou dokumentací.

[2] Na základě provedené kontroly správní orgán I. stupně zjistil, že žalobkyně porušila zákaz prodeje uvedený v § 1 odst. 1 písm. e) a g) zákona č. 223/2016 Sb., o prodejní době v maloobchodě a velkoobchodě (dále „zákon o prodejní době“), neboť se na ni nevztahovala žádná z výjimek uvedených v § 1 odst. 3 téhož zákona. Tato zjištění uvedl správní orgán I. stupně v protokolu o kontrole z 12. 3. 2018. Proti kontrolním zjištěním podala žalobkyně námitky, které správní orgán I. stupně přípisem z 16. 4. 2018 zamítl. Následně, 20. 6. 2018, správní orgán I. stupně oznámil žalobkyni zahájení správního řízení.

[3] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně z 24. 8. 2018, čj. ČOI 97903/18/1000, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupků dle § 3 odst. 1 zákona o prodejní době. Tohoto jednání se měla dopustit tím, že ve své provozovně 28. 10. 2017 pracovníkům správního orgánu I. stupně, prodala výrobky flash disk Kingston Data Traveler za kupní cenu 190 Kč a ochranný kryt na mobilní telefon Samsung za kupní cenu 319 Kč, a 26. 12. 2017 jim prodala počítačovou myš Lenovo N1901 za cenu 199 Kč, čímž porušila zákaz prodeje podle § 1 odst. 1 písm. e) a g) zákona o prodejní době. Za spáchání těchto přestupků byla žalobkyni podle § 3 odst. 2 zákona o prodejní době uložena úhrnná pokuta ve výši 300 000 Kč a povinnost zaplatit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

II. Rozsudek Městského soudu v Praze

[4] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu k městskému soudu, jenž ji výše uvedeným rozsudkem zamítl. Neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ohledně uložené pokuty. Uvedl, že pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí postačuje, že žalovaná popsala správní úvahu, na jejímž základě se rozhodla pro uložení pokuty v konkrétní výši, přičemž tento požadavek napadené rozhodnutí splnilo.

[5] Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že se zákon o prodejní době na internetové obchody a jejich výdejny nevztahuje, neboť pod pojem „prodej“ uvedený v § 1 odst. 1 uvedeného zákona nelze podřadit odevzdání předmětu koupě kupujícímu a zaplacení kupní ceny, nýbrž pouze uzavření kupní smlouvy v kamenné prodejně, k čemuž ale v projednávané věci nedošlo. Podle městského soudu s přihlédnutím k legitimnímu cíli a účelu zákazu prodeje ve státní svátky není rozhodné, že věc byla kupujícímu předána na základě smlouvy uzavřené po internetu. Distanční způsob uzavření kupní smlouvy sám o sobě neznamená, že předání zboží neuskutečňuje zaměstnanec prodávajícího. Nezbytnou

pokračování

podmínkou takového předání je totiž přítomnost zaměstnance v provozovně. Předání věci v provozovně tak náleží pod pojem „prodej“, a to nezávisle na způsobu uzavření kupní smlouvy, a proto se na něj vztahuje zákaz dle § 1 zákona o prodejní době.

[6] Co se týče výkladu pojmu „prodejní plocha“, správní orgány podle městského soudu nepochybily, jestliže vyšly z nařízení Komise (ES) č. 250/2009 z 11. 3. 2009 (dále „nařízení č. 250/2009“). Použití nařízení nepředstavuje analogii, nýbrž nalézání práva výkladem, tzn. objasnění neurčité části pojmu. Výklad zastávaný žalovanou tak považoval městský soud za správný, neboť „prodejní plochou“ nejsou jen regály či vitríny, jak uvádí žalobkyně, ale také showroomy A-D, ve kterých dochází k vystavení zboží, buď přímo prodávajícího, nebo jeho smluvního partnera, jelikož právě tyto plochy jsou obsazeny zbožím, které zákazníka motivuje k jeho nákupu. Žalovaná vycházela při určení prodejní plochy ze sdělení Úřadu městské části Praha 7 z 11. 6. 2018, čj. MČ P7 032756/2018/SU/Hál, že v provozovně žalobkyně vznikly prostory přístupné zákazníkům (katedrála, showroom A až C, dvakrát showroom D atd.) a prostory zákazníkům nepřístupné (sklad, dílna, skartovna, šatny, sprchy atd.). Výměry zákazníkům přístupných prostor správní orgán určil na základě kopie výkresové dokumentace a dospěl ke zjištění, že součet plošných výměr všech prostor přístupných zákazníkům je 2192,7 m². Tato zjištění považoval městský soud za zcela dostatečná.

[7] Městský soud dále neshledal uloženou pokutu nepřiměřenou, a proto od ní neupustil ani neshledal důvod pro její snížení. Správní orgány totiž srozumitelným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnily její výši, především zohlednily spáchání více přestupků projednaných ve společném řízení a recidivu žalobkyně. Žalovaná neporušila zásadu *nullum crimen sine lege certa*, jelikož skutková podstata přestupku dle § 3 odst. 1 zákona o prodejní době je relativně nikoli absolutně neurčitá.

[8] Městský soud nedospěl k závěru o neústavnosti zákona o prodejní době, přičemž odkázal na závazný nálezn z 26. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 37/16, jímž Ústavní soud zamítl návrh na zrušení zákona o prodejní době.

III. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobkyně a replika stěžovatelky

[9] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[10] Stěžovatelka předně namítla, že pojmy „prodej“ a „prodejny s prodejní plochou nad 200 m²“ jsou pojmy, které zákon o prodejní době nedefinuje a které tak podléhají výkladu a plnému přezkumu ze strany správních soudů. Poukazuje na rozdíl mezi neurčitým právním pojmem a zákonem blíže nedefinovaným pojmem s tím, že pojem „prodej“ je teorií i judikaturou vykládán tak, že se skládá z mnoha fází. Ani pojem „prodejna s prodejní plochou nad 200 m²“ evidentně neurčitým právním pojmem není.

[11] O „prodeji“ ve smyslu zákona o prodejní době lze dle stěžovatelky hovořit až po uskutečnění všech jeho fází. Je ostatně logické, že např. samotný výběr zboží nelze označit za prodej. V případě posuzovaných kontrol uskutečněných 28. 10. 2017 a 26. 12. 2017 v provozovně stěžovatelky v Praze 7 však nedošlo ke všem fázím prodeje. Zboží bylo vybráno a stejně tak i kupní smlouva byla uzavřena na internetu. Internetové

stránky pak nejsou spravovány v jednotlivých provozovnách, ale v řadě serverů umístěných na několika místech České republiky. Stěžovatelka upozorňuje na skutečnost, že i v úředním záznamu o kontrole z 28. 10. 2017 je na str. 2 výslovně potvrzeno, že zboží bylo inspektorce po on-line objednávce toliko vydáno, a nikoliv prodáno. Stěžovatelka shrnuje, že v kontrolované prodejně došlo pouze k výdeji zboží, což je jednání, které zákon o prodejní době nezakazuje. Stěžovatelka odkazuje na zásady *in dubio mitius* a *in dubio pro libertate* a zvolení výkladu příznivějšího pro stěžovatelku. K proměnlivosti vnímání pojmů v čase stěžovatelka cituje rozsudek NSS z 20. 8. 2009, čj. 2 As 13/2009-78, č. 1939/2009 Sb. NSS, a dále rozvíjí úvahy o změnách podoby procesu prodeje v rámci internetového obchodování, zmiňuje rovněž úpravu prodeje v kamenné prodejně a internetového prodeje v občanském zákoníku.

[12] Stěžovatelka dále namítá nepřípustnost argumentace úmyslem zákonodárce. Jednotný úmysl zákonodárského sboru jako celku je dle ní prakticky nezjistitelný, je tedy pouhou fikcí, tj. uměle vytvořenou konstrukcí, která neexistuje. Právně relevantní je pro státní orgány v právním státě pouze takový úmysl, který je v zákoně výslovně uveden. V případě opačného postupu, ke kterému došlo v posuzovaném řízení, dochází k porušení principu právní jistoty. Výklad úmyslem zákonodárce, tedy výklad historický, je navíc dle všeobecně přijímaného názoru právní teorie metodou nadstandardní, která má mít při interpretaci právních norem jen doplňkový charakter. Stěžovatelka proto odmítá výše uvedenou interpretaci zákona o prodejní době ze strany žalované a městského soudu, neboť v rozporu s všeobecně přijímanými výkladovými pravidly právních norem staví úmysl zákonodárce nad jazykové znění zákona.

[13] K pojmu „prodejní plocha“, jenž je součástí skutkové podstaty přestupku podle zákona o prodejní době, stěžovatelka uvedla, že se opět jedná o zákonem nedefinovaný právní pojem. Aplikace nařízení č. 250/2009 porušila princip právní jistoty a zásadu *nullum crimen sine lege*, neboť skutková podstata přestupku byla stanovena podzákonným právním předpisem. Nařízení vydané orgánem moci výkonné neprošlo zákonodárným procesem a je určené k provedení nařízení Evropského parlamentu a Rady a slouží zcela jiným účelům a nikdy nepředvíдалo, že by bylo užito ke správnímu trestání ve věci českého zákona o prodejní době. Navíc, pojem prodejní plocha dle nařízení je užit právě toliko pro účely tohoto nařízení, nikoliv pro účely českého zákona, který s existencí tohoto nařízení ani nijak nepočítal, jak vyplývá z legislativního procesu zákona o prodejní době.

[14] Žalovaná při stanovení výše pokuty nepřihlédla k zásadním skutečnostem. Nezohlednila kritéria potřebná pro individualizaci pokuty a rovněž nevzala do úvahy všechna zákonná kritéria, v důsledku čehož je třeba ji vnímat jako zcela zjevně nepřiměřenou, a tedy nezákonnou.

[15] Stěžovatelka proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[16] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že prodej zboží ve smyslu zákona o prodejní době je ucelený proces, jenž se skládá z několika fází – od uzavření kupní smlouvy, přes zaplacení kupní ceny až po převzetí zboží. Zákaz prodeje se vztahuje na jakoukoli fázi prodeje, k níž dochází o vybraném státním svátku v prodejně s prodejní

pokračování

plochou přesahující 200 m². Z logiky věci tak omezení nedopadá na provoz internetových stránek, jejichž prostřednictvím dochází k objednávce zboží, zaplacení kupní ceny atp., nebo na dovoz zboží kurýrem. Skutková podstata přestupku nebyla stanovena podzákonným právním předpisem. Prováděcí nařízení bylo použito pouze při vymezení pojmu „prodejní plocha“. Nedošlo ani k porušení principu právní jistoty. Správní orgány postupovaly správně, pokud kromě jazykového výkladu využily rovněž interpretační metody, které zkoumají, jaký byl úmysl zákonodárce a jaký je účel předmětného právního předpisu. V této souvislosti žalovaná odkázala na nálezy Ústavního soudu ze 17. 12. 1997, čj. Pl. ÚS 33/97. Správní orgány se rovněž řádně vypořádaly s námitkou nepřiměřené výše uložené pokuty, při určení výměru zohlednily veškeré podstatné okolnosti a neodchýlily se ani od zásady stanovené v § 2 odst. 4 správního řádu. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[17] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalované zdůraznila, že § 2079 odst. 1 občanského zákoníku vymezuje podstatné náležitosti kupní smlouvy, které je možné vnímat jako nezbytné fáze, ke kterým v rámci koupě dochází. Jestliže je občanský zákoník předpisem, který upravuje klíčové právní otázky koupě, resp. prodeje, pak by mělo být občanského zákoníku užito rovněž při výkladu pojmu „prodej“. Teprve v okamžiku, kdy se všechny uvedené fáze prodeje odehrají v maloobchodní prodejně s prodejní plochou nad 200 m², naplňuje toto jednání definici prodeje ve smyslu zákona o prodejní době a jen takové jednání je pak možné hodnotit jako přestupek. Veřejnoprávní předpisy využívají instituty soukromého práva zcela běžně, což potvrzuje ve své ustálené judikatuře jak Ústavní soud, tak Nejvyšší správní soud. V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 2/10 Ústavní soud konstatoval, že odkazuje-li veřejné právo na pojem práva soukromého, je povinností příslušného orgánu, který je činný na poli práva veřejného, interpretovat a aplikovat i tyto soukromoprávní pojmy. Uvedené platí též za situace výkladu pojmu „prodej“ („koupě“). Stěžovatelka se dovolávala restriktivního výkladu soukromoprávního pojmu obsaženého ve veřejnoprávním předpise.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasačních námitek a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[19] Skutkově obdobným případem týchž účastníků se Nejvyšší správní soud již několikrát zabýval, a to v rozsudcích z 12. 7. 2021, čj. 4 As 349/2020-63, č. 4237/2021 Sb. NSS, z 30. 7. 2021, čj. 5 As 92/2020-39, z 6. 8. 2021, čj. 5 As 158/2020-56, z 6. 8. 2021, čj. 5 As 120/2020-53, a z 31. 8. 2021, čj. 2 As 381/2019-39. Nejvyšší správní soud s ohledem na to, jak věc posoudily správní orgány i městský soud, neshledal důvod, aby se od dříve vysloveného právního názoru odchýlil.

[20] Jádrem sporu je posouzení otázky, zda jednání stěžovatelky spočívající v umožnění objednání zboží v e-shopu pomocí počítače, jakož i v platbě a výdeji takto objednaného zboží v její provozovně, jež bylo uskutečněno ve dny státního svátku, představuje prodej ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o prodejní době.

[21] Zákon o prodejní době v § 1 odst. 1 vymezuje konkrétní dny, ve kterých zakazuje prodej v maloobchodě. Mezi těmito dny jsou uvedeny také 28. 10. a 26. 12.

[22] Podle § 3 odst. 1 zákona o prodejní době *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že provozuje prodej v maloobchodě nebo velkoobchodě anebo prodej nebo výkup v provozovně uvedené v § 2 v době, kdy je jejich provozování zakázáno podle § 1 a 2.* Podle odst. 2 téhož ustanovení *za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu do výše 1 000 000 Kč. Dopustí-li se právnícká nebo podnikající fyzická osoba přestupku uvedeného v odstavci 1 opakovaně, lze uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč.*

[23] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že zákon o prodejní době blíže pojmy „prodej“ a „prodejní plocha“ nevymezuje. Zákon o prodejní době však nezakazuje maloobchod jako takový – nezakazuje výkon jakékoli činnosti spojené s nákupem a prodejem zboží za účelem jeho prodeje, zakazuje pouze prodej, aniž by konkretizoval, jaké konkrétní činnosti má tímto „prodejem“ na mysli. Nelze proto souhlasit s městským soudem v tom, že ve vybraných dnech nesmí v maloobchodě pracovat žádný zaměstnanec (z důvodu zákonného zaručení volného času zaměstnance) a současně se nikdo nemůže věnovat nákupu. Zákon o prodejní době nic takového nestanoví.

[24] Rozhodným pro posouzení nyní projednávané věci je výklad pojmu „prodej“, kterým se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v již zmiňovaném rozsudku čj. 4 As 349/2020-63. Uvedl, že při zjišťování významu tohoto pojmu lze vycházet ze soukromoprávních předpisů, které s pojmem „prodej“, resp. „koupě“ pracují. Požadavek stejného náhledu na srovnatelné právní instituty, byť upravené v rozdílných právních předpisech či dokonce odvětvích, vyplývá z principů jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti, na kterých je právní řád obecně založen (k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu NSS z 26. 10. 2005, čj. 2 Afs 81/2004-54, č. 791/2006 Sb. NSS). Institut „prodeje“ obsažený v zákoně o prodejní době tak lze svým významem připodobnit soukromoprávnímu institutu „koupě“ obsaženému v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.

[25] Nejvyšší správní soud zdůraznil, že uzavírání kupní smlouvy distančním způsobem (prostředky komunikace na dálku) je doprovázeno řadou zvláštností, které reflektuje také právní úprava, zejména § 1820 až § 1851 občanského zákoníku, která zahrnuje nejen proces kontraktace (uzavírání kupní smlouvy), ale také (a to především) z toho vyplývající práva spotřebitele a povinnosti podnikatele, kteří takovýmto způsobem kupní smlouvy uzavírají. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je pojem „prodej“ širší než samotné „uzavření kupní smlouvy“, přestože lze „prodej“ připodobnit „koupi“ ve smyslu občanského zákoníku (viz výše).

[26] Uzavření kupní smlouvy představuje pouze jednu z fází prodeje, proto je zákaz prodeje stanovený zákonem o prodejní době nezbytné uplatnit pouze tam, kde se všechny fáze prodeje uskuteční v kamenné prodejně (v prodejně fyzicky proběhne celý prodej, nikoli jen jeho určitá část). Tento výklad lze dovodit také z taxativního výčtu uvedeného v § 1 odst. 3 zákona o prodejní době, který obsahuje výjimky, na něž se omezení prodeje nepoužije (např. čerpací stanice, lékárny či prodejny ve zdravotnických zařízeních). Zákaz prodeje se tak týká v zásadě pouze prodeje (resp. koupě), jehož veškeré fáze proběhnou přímo, tj. fyzicky v konkrétní prodejně, jejíž prodejní plocha přesahuje 200 m² a jež nespadá pod některou z dalších výjimek uvedených v § 1 odst. 3 písm. b) až f) zákona o prodejní době.

pokračování

[27] V případě nyní posuzovaném byly kupní smlouvy při kontrole inspektory 28. 10. 2017 a 26. 12. 2017 uzavřeny prostředky komunikace na dálku – prostřednictvím e-shopu. Z toho je zřejmé, že při této kontrole nedošlo ke všem fázím prodeje. Kupní smlouva byla totiž uzavřena distančně prostřednictvím e-shopu www.alza.cz, tedy ve „virtuálním prostoru“, následné zaplacení kupní ceny a výdej zakoupeného zboží pak představovalo realizaci povinností plynoucích z on-line uzavřené kupní smlouvy. Samotné otevření provozovny pouze pro výdej zboží zakoupeného zákazníky na e-shopu však nepředstavuje porušení označených ustanovení zákona o prodejní době.

[28] Městský soud dostatečně nezohlednil zvláštnosti distančního uzavření kupní smlouvy. Specifika spojená s online prodejem nelze srovnávat s přímým prodejem v prodejně. V případě přímého prodeje jsou uskutečněny všechny výše předestřené fáze prodeje přímo v konkrétní prodejně: zákazník si v prodejně vybere zboží, které si může bezprostředně prohlédnout a dotázat se na jeho vlastnosti přítomného prodáváče. Vybrané zboží zákazník obvykle odebere přímo z příslušného regálu (pokud se nejedná o pultový prodej) a u pokladny zaplatí kupní cenu. V případě on-line prodeje však zákazník vybírá zboží prostřednictvím internetových portálů, vkládá jej do „virtuálního košíku“, přitom volí různé možnosti platby a taktéž způsoby dodání zboží. Způsob dodání zboží – vyzvednutí na prodejně – je přitom pouze jedním ze způsobů, kterým se realizuje povinnost prodávajícího zakoupenou věc předat a povinnost kupujícího tutéž věc převzít. Tyto odlišnosti jsou důvodem i výše zmíněné zvláštní právní úpravy smluv uzavíraných prostředky komunikace na dálku, která uvedené problematické aspekty znevýhodňující spotřebitele kompenzuje určitými zvláštními právy.

[29] Správními orgány a městským soudem proklamovaný úmysl zákonodárce nemůže ospravedlnit extenzivní výklad pojmu „prodej“ zahrnující prodej zboží prostřednictvím e-shopu, jak bylo vysvětleno výše. Historický záměr zákonodárce spočívající ve sladění pracovního a rodinného života zaměstnanců nemůže neomezeně sloužit jako odůvodnění extenzivního výkladu omezujícího základní práva jednotlivců, resp. zakládající jejich odpovědnost za přestupek, tj. zde směřujícího k podřazení on-line prodeje pod zákaz stanovený v § 1 odst. 1 zákona o prodejní době, aniž jsou zohledněny faktické a právní odlišnosti internetového prodeje, jak bylo vysvětleno výše. Nejvyšší správní soud na okraj upozorňuje, že právě k úmyslu historického zákonodárce v souvislosti se zákonem o prodejní době se Ústavní soud v rámci posuzování návrhu na zrušení tohoto zákona vyslovil značně rezervovaně (viz nálezy ÚS sp. zn. Pl. ÚS 37/16, bod 44).

[30] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 4 As 349/2020-63 (bod 45), pakliže by zákonodárce zamýšlel vztáhnout zákaz prodeje také na on-line prostředí, musel by tak učinit výslovně. S ohledem na uvedené proto Nejvyšší správní soud i v nyní projednávané věci částečně uzavírá, že zákaz prodeje na smlouvy uzavírané distančním způsobem, resp. následné zaplacení kupní ceny a převzetí zboží v prodejně stěžovatelky nedopadá.

[31] Na rozdíl od městského soudu je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že nejednoznačné znění § 1 odst. 1 zákona o prodejní době (zejména tam obsažený výraz „prodej“) umožňuje vícero konkurenčních právních výkladů, a tedy i uplatnění stěžovatelkou namítané zásady *in dubio mitius*, resp. *in dubio pro libertate* (podrobně viz odst. [50], [52] rozsudku čj. 4 As 349/2020-63).

[32] Pokud jde o druhou námitku obsaženou v kasační stížnosti, jež se týkala výkladu pojmu „prodejní plocha“, tu Nejvyšší správní soud důvodnou neshledal. Předně není pravdou, že by skutková podstata přestupku byla stanovena podzákonným právním předpisem, jak namítala stěžovatelka. Porušení zákazu prodeje je sankcionováno jako přestupek na základě § 3 odst. 1 zákona o prodejní době. V dané věci vyšla žalovaná z nařízení č. 250/2009 pouze ve vztahu k výkladu pojmu „prodejní plocha“, kterou se dle přílohy č. 1 tohoto nařízení rozumí *„odhadnutá velikost povrchové plochy (v m²) části provozovny, která je určena pro prodej a vystavení zboží, tj.: celková plocha, kam zákazníci mají přístup, včetně zkušebních místností, plocha zabraná prodejními pulty a výklady, plocha za prodejními pulty, kterou používají prodavači. Do prodejní plochy se nezahrnují kanceláře, sklady a přípravny, dílny, schodiště, šatny a jiné společenské prostory“*. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl dříve (rozsudek čj. 4 As 349/2020-63, bod 48), uchýlení se při výkladu pojmu českým právním řádem nedefinovaného k terminologii unijního práva představuje logický krok, jež reflektuje členství České republiky v Evropské unii a provázanost českého právního řádu s právem unijním. Výše uvedená definice prodejní plochy odpovídá smyslu zákona o prodejní době a prodeji samotnému, neboť zahrnuje ty prostory, ve kterých k prodeji skutečně dochází a které s tímto prodejem bezprostředně souvisí, jak zcela příhodně uvedl městský soud.

[33] V nyní souzené věci prodejní plocha stěžovatelky bez jakékoli pochybnosti přesahovala 200 m². Tato skutečnost vyplývá z podkladů založených ve správním spise, a to nejen ze sdělení Úřadu městské části Praha 7 z 11. 6. 2018, čj. MČ P7 032756/2018/SU/Hál, ale také z kopie výkresové dokumentace ověřené ve shodě s certifikátem autorizovaného inspektora Ing. Ladislava Richtra z 2. 8. 2011 pod číslem AI: 04/2011/Ri, a z 21. 12. 2012 pod číslem AI: 04A/2012/Ri. Skutečnost, že prodejní plocha prodejny stěžovatelky přesahovala 200 m², byla ve správním řízení dostatečně objasněna. Ostatně, ke stejnému závěru dospěl zdejší soud i v rozsudku čj. 2 As 381/2019-39, který se týkal téže prodejny stěžovatelky v Praze 7.

[34] Vzhledem k výše uvedenému se Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost již nezabýval námitkou zjevné nepřiměřenosti výše uložené pokuty.

V. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek městského soudu dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil.

[36] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu, a pokud již v řízení před městským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem a charakterem vytýkaných vad neměl jinou možnost, než rozhodnutí žalované zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaná vázána výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

pokračování

[37] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší rozhodnutí žalované, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení u městského soudu. Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodl o jejich náhradě na základě skutečností zřejmých ze spisu výrokem vycházejícím z § 60 ve spojení s § 120 s. ř. s.

[38] Stěžovatelka měla v řízení úspěch, má proto právo na náhradu nákladů v plné výši. V řízení o žalobě stěžovatelka zaplatila soudní poplatek 3 000 Kč. Dále má stěžovatelka právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v odměně zástupce za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby a repliky) dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, po 3 100 Kč za úkon [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], celkem 9 300 Kč. Dále má stěžovatelka právo na náhradu hotových výdajů zástupce dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu výši 300 Kč za každý úkon, celkem 900 Kč. V součtu tedy 10 200 Kč. Jelikož zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o 21% sazbu této daně, tj. o 2 142 Kč. Celkově tedy náklady řízení před městským soudem činí 15 342 Kč.

[39] V řízení o kasační stížnosti stěžovatelka zaplatila soudní poplatek 5000 Kč. Dále má stěžovatelka právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v odměně zástupce za dva úkony právní služby (sepis kasační stížnosti a repliky) dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, po 3 100 Kč za úkon [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], celkem 6 200 Kč. Dále má stěžovatelka právo na náhradu hotových výdajů zástupce dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu výši 300 Kč za každý úkon, celkem 600 Kč. V součtu tedy 6 800 Kč. Jelikož zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o 21% sazbu této daně, tj. o 1 428 Kč. Celkově tedy náklady řízení před Nejvyšším správním soudem činí 13 228 Kč.

[40] Celkem za obě řízení je tak žalovaná povinna zaplatit stěžovatelce 28 570 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Pavla Steinwichta, advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. ledna 2022

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu